

Bílkovina a měsíční chemie

Bílkovina hraje ve vývoji jednotlivých stadií Země a jejich bytostí velkou roli jako nositel duševně-životního prvku. Podíváme-li se dnes na přírodu, můžeme cum grano salis říci, že zvířecí říše a člověk jakožto nositelé duše mají fyzické tělo sestávající z bílkovin, kdežto substancí budující fyzické tělo rostlin - které samy žádnou duši nenesou - je uhlovodan (cukr, škrob, celulóza). Je to zvláště dusík bílkoviny, kdo uvádí činnosti duševna do vědomí a pohybu. - Přesto i v rostlinné říši nacházíme bílkovinné substance, a sice všude tam, kde je rostlina zvenčí utvářena světovou duší; světová astralita se rostliny dotýká tam, kde kvete. Utvářející hvězdné síly formují podobu rostliny zvenčí. V nepatrné míře proto bílkovinu nacházíme ve všech semenech. V průběhu našich úvah jsme však poznali rostliny, které dusík, respektive bílkovinu hromadí ve větší míře, a viděli jsme, že například semena motýlokvětých rostlin jsou do té míry bohatá na bílkovinu, že se prakticky blíží substanci zvířat. Poznali jsme, že tato pozoruhodná skutečnost je dána tím, že motýlokvěté rostliny si uchovaly někdejší pradávny stav světa, v němž se Země nacházela, když ještě prodlévala v měsíčních stavech.

Na druhé straně existují rostliny, které v sobě nesou bílkovinu v přeměněné, karikované formě, rostliny, které samy o sobě nemají nic společného s měsíční minulostí a mnohem spíše budí dojem, jako by neoprávněně chtěly předjímat budoucí podoby; jedná se tu o jedovaté rostliny. Celý jejich zjev - hluboký, dutý, jakoby vchlípený květ - například u tabáku, rulíku, náprstníku a mnoha dalších evropských i exotických rostlin, poukazuje na to, že tu do rostliny vniklo něco, pro co zatím není uspořádána. V knize *Člověk a substance*⁸² je tento děj podrobně popsán a je zde vysvětleno, že rostlinné jedy, jež známe pod souhrnným označením alkaloidy, jsou budovány za sukcesivního rozpadu bílkoviny, to znamená odebíráním živlu vody až ke kyanidu (kyanovodík) hořkých mandlí.

I tady se dostáváme k látkám, které silně upomínají na měsíční chemii. Často tomu bývá tak, že předjímání budoucích vývojových stavů se projeví neproměněnými a minulými stavy v chorobné formě. Jedovaté rostliny nedokážou počkat, až budou moci světovou duševnost zniternit v normálním vývoji; nasávají do sebe - obrazně řečeno - duševnost, na což zatím nejsou zralé a k čemuž budou způsobilé až v některém z budoucích stadií vývoje světa.

U vývoje zvířete můžeme sledovat, jak vytváření gastruly z blastuly spouští tvorbu duté formy, tedy oddělení vnějšího a vnitřního světa. Dalším krokem následujícím po gastrulaci je vznik vnitřních a zevních orgánů, umožňujících existenci zvířete. Gastrulace je ovšem u jedovatých rostlin jen naznačena a tvorba vnitřních orgánů chybí docela.

Podíváme-li se na trávení bílkoviny člověkem a zvířetem, můžeme i zde sledovat postupné odbourávání bílkoviny přes peptony, peptidy a aminokyseliny. Z orgánového života je pak vylučována močovina, respektive kyselina močová, látky, jež jsou blízké jedovatým látkám rostlin. Jedovaté rostliny tyto možnosti vylučování nemají.

Nedávno vyšla jedna kniha o měsíční chemii.⁸³ Autor ji sice nazývá jinak, představuje však chemii, v níž amoniak (čpavek) zaujímá místo vody. Jestliže v chemickém vzorci vody nahradíme kyslík radikálem NH, získáme amoniak. Autor C. Franklin v neobyčejně zajímavém a experimentálně podloženém výkladu prezentuje chemii, jak ji musíme předpokládat jakožto existující ve starých měsíčních stavech.

Tekutý amoniak je rozpouštědlem alkalických kovů, které při odpařování vykristalizují. Kovy alkalických zemin jsou rozpustné jako amoniakáty a při odpařování vykristalizují, například $\text{Ca}(\text{NH}_3)_6$.

Soli halogenů jsou odstupňovaně různě rozpustné, a sice jodidy snáze než bromidy a ty zase snáze než chloridy.

Reakce $\text{BaBr}_2 + 2\text{AgNO}_3 \rightarrow 2\text{AgBr} + \text{Ba}(\text{NO}_3)_2$ probíhá ve vodném roztoku ve směru šipky a z roztoku se vysráží bromid stříbrný.

V tekutém amoniaku reakce probíhá v opačném směru a z roztoku se

vysráží bromid barnatý. V měsíční chemii tak mnohdy vidíme procesy probíhající opačně, než jak je známe ve vodní chemii. Všechny kyslíkaté sloučeniny jsou deriváty vody; všechny dusíkaté sloučeniny jsou deriváty amoniaku.

Zajímavé začnou být poměry tehdy, dostaneme-li se ke kysličníku uhličitému. Nahradíme-li v kysličníku uhličitém kyslík radikálem NH, dostaneme se totiž přes močovinu, která představuje přechodné stadium, ke kyanamidu.

Dostáváme se tu do oblasti látek, které nacházíme jak ve výměšcích zvířat, tak v jedovatých rostlinách.

Je vcelku možné, že na okraji fotosyntézy tyto substance také hrají roli, že - jak již bylo uvedeno dříve - rostlina musí ve smyslu základního biogenetického zákona opakovat dřívější vývojová stadia a že při asimilaci prostřednictvím chlorofylu získávají klíčové postavení také substance, jež představují přechod od chemie měsíční k chemii sluneční.

H. Spindler⁸⁴ se domnívá, že to, co ve fyziologii rostlin způsobuje asimilaci, je kyselina nitrolová. Je toho názoru, že tuto substanci hledali alchymisté jako „kámen mudrců“, s jehož pomocí mohli provádět přeměny látek, jež jim byly připisovány.

Vidíme tedy, že v přírodě diametrálně proti sobě stojí dvě formy rostlin - rostliny motýlokvěté na jedné straně a jedovaté rostliny na straně druhé - z nichž první (lucifersky) zachovává dřívější stavy světa a druhá (ahrimansky) předjímá budoucí stavy světa. Jejich osudem je, že nemohou náležitě připravit budoucnost, a tím upadají zpět do „měsíční chemie“.

Mezi těmito dvěma formami, z nichž první neoprávněně zadržuje minulou epochu a druhá neoprávněně předjímá epochu budoucí, si povšimněme bytosti růže, která mezi minulostí a budoucností v rostlinné říši zachovává zlatý střed a tím získává tak významný vztah k vývojové linii člověka.

Rudolf Hauschka